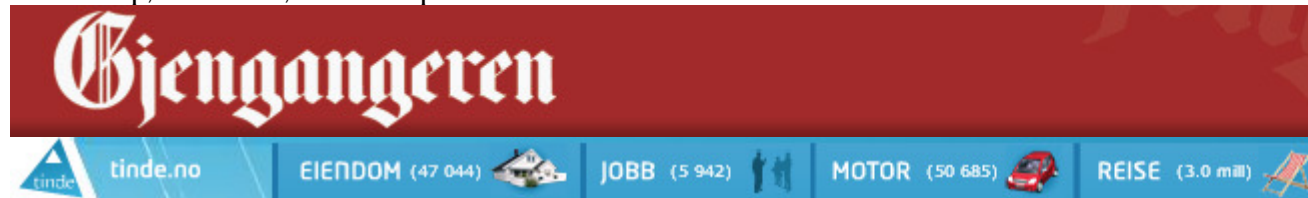

// Tinde spørreundersøkelse script

Forsiden / Nyheter / – Vi skylder å takke thaiene for livet

– Vi skylder å takke thaiene for livet

HORTEN: Julaften i fjor reiste Gerd og Tore Heggum fra Horten til Phuket i Thailand på juleferie. For femte gang. Den som endte med tsunamien og dødsbølgene.

Tekst: Gro Larsen
gro.larsen@gjengangeren.no

– Jeg kommer aldri til å glemme hvor stille det ble etter den tredje bølgen. Den som kom mot oss som en vegg, kanskje 15 meter høy. Tore og jeg holdt rundt hverandre, vi sto på et tak sammen med 10 - 12 andre. Vi ropte på Gud. Vi hadde overlevd de første bølgene, men da denne gråhvite veggen kom mot oss, var vi sikre på å dø. At dette var vår siste time. Like foran bygningen, delte bølgen seg. Vannet fosset innover, på to sider av huset. Så fulgte en nesten øredøvende stillhet.

Reddet på taket

Gerd Heggum og ektemann Tore pakker koffertene igjen. Torsdag 22. desember går turen tilbake til Thailand, til Phuket. Gerd kjenner suget i mellomgulvet. Hun må stadig snakke med Tore om hvordan de kommer til å reagere når de kommer tilbake. Til feriestedet som ble et katastrofeområde, der de to holdt på å sette livet til.

Gerd sier de må tilbake nå. Gå opp stiene, besøke dem som hjalp dem. De to kvinnene som reddet henne fra restaurantkjøkkenet.

Der hun satt på benken med vann til livet, dit flodbølgen hadde ført henne. I et rom som var i ferd med å bli fylt med vann. Kvinnene dro henne i sikkerhet opp en vindeltrapp, opp på et tak. Hvor Tore også søkte tilflukt. Gerd og Tore vil overrekke blomster til kvinnene, til sykehuset som behandlet Tore for store sårskader. Til sykehuspersonalet som hjalp med vann, mat og klær.

Tenner lys

– 2. juledag klokka ti på formiddagen skal vi tenne lys på stranda. I takknemlighet for livet, og for å minnes de tusenvis som ikke fikk beholde det. Vi vet ikke hvordan vi kommer til å reagere. Men etter en langvarig prosess, der vi har fått bearbeide tunge opplevelser, kan det hende lysseremonien vil være til hjelp. En slags avslutning, tenker Gerd.

– Egentlig begynte det med en tur på stranda og ei vannflaske, forteller hun om opplevelsene 2. juledag i fjor. – Vi ankom Phuket og hotellet julaften, og sov lenge dagen etter, slitne etter flyturen. 2. juledag sto vi tidlig opp, spiste frokost og bestemte oss for en tur på stranda.

Gerd forteller hva som skjedde. Med katastrofen på avstand, og etter beundringsverdig støtte fra kommunens faste kriseteam, føler hun seg sterk nok til å gjenoppleve marerittet.

Uten vann

– Stranda var merkelig nok uten vann. Vi så det langt ute, på

REAKSJONER: – Jeg kjenner suget i magen foran reisen tilbake til Phuket. Men det går ikke en dag uten at jeg tenker på det som skjedde 2. juledag i fjor, sier Gerd Heggum. FOTOS: MARION OLAUSSEN

Les også:

- [3,7 millioner til nye skoler](#) (24.12.05)
- [Fikk bearbeide traumene](#) (24.12.05)
- [tsunamien i Thailand:](#) (24.12.05)
- [gjenoppbygging etter tsunamien:](#) (24.12.05)

sanden spratt småfisker.

– Vi så ikke så mange mennesker, det var tidlig på dagen. Noen fiskere holdt på å rigge til båtene sine, og vi spurte dem hvorfor vannet oppførte seg så rart. Deres "not good" sa oss ikke så mye, alt var ellers rolig. Jeg hadde behov for noe å drikke, og vi gikk for å kjøpe vann. En rar og "sislende" lyd nådde oss, plutselig så vi vannet komme. Ikke som en bølge, mer at havet reiste seg. Som et enormt høyvann.

– På sekunder nådde det oss, desperate måtte vi legge på svøm. Med voldsomme krefter tok vannet tak, drivgods fløt rundt oss, dro oss med. Mens jeg havnet på restaurantkjøkkenet, ble Tore dratt i en helt annen retning, vi kom bort fra hverandre. Tore havnet på en platting, like ved ei palme der det hang en Toyota i palmekrona. Alt var kaos.

Delte seg

– Jeg husker ikke hva vi tenkte. Alt var bare uvirkelig. Vi så hvordan bølge nummer to kom og trakk seg tilbake. Hvordan den dro med seg døde kroppar. Så kom bølge nummer tre. Den som delte seg.

Etter hvert stilnet det, vannet forsvant. Folk ble fraktet høyere opp, innover i terrenget, i sikkerhet.

– Jeg husker vi kom til et sted hvor de ikke ante hva som hadde skjedd. Gjestene var lunsjkledd, og så rart på oss som sto der ganske pjuskete og forslåtte, i badetøy. Men etter hvert spredte den fryktelige sannheten seg.

– Badetøyet var alt vi eide og hadde. Hotellet vårt var evakuert, der døde 17 gjester. Etter hvert kom hjelpen i gang, lokalbefolkning og Røde Kors gjorde en imponerende innsats. Det føltes godt da hotellnavnet vårt ble ropt opp, og vi ble transportert til tryggere sted. Nå var vi registrert, noen visste om oss. Etter hvert fikk reiseselskapet oversikt, Ving fortjener stor takk.

Hadde hverandre

– Jeg ville bare hjem, husker Gerd. – Men vi skjønnte at det ville ta tid. På den annen side, vi slo oss merkelig nok til ro. Da vi hadde fått mat og klær, en madrass å ligge på, og det var klart at reiseselskapet visste hvor vi var, ble vi roligere. Dessuten hadde vi hverandre, det snakket vi mye om.

Gerd kan ikke huske at de sov. Opplevelsene, redselen for flere bølger skapte frykt. De holdt seg våkne.

4. juledag kom tilbudet om flyreise hjem med et svensk selskap. Det sa de ja til. De kom til Arlanda, fikk hotellrom før flyreisen til Gardermoen neste dag. Før de reiste fra Thailand, var de innom hotellet de bodde på. Rommet var uskadd. Det samme med bagasjen. Nå hadde de i det minste både klær og penger.

– Både på Arlanda og på Gardermoen ble vi møtt av kriseteam. Vi fikk ringe hjem. Hjemme satt familien med fjernsynsopplevelsene. Med marerittbildene fra Phuket, der de visste vi var. Vi ble meldt savnet, familien fant fram bilder av oss, og tente lys. Sikre på at vi var omkommet. Familien var i sjokktilstand.

Gerd forteller hvordan reaksjonene etter hvert meldte seg. Som rene fysiske plager. Fra Gardermoen ble hun kjørt til Sentralsykehuset i Akershus for behandling, før familien kunne ta henne med hjem.

Kriseteam

Gerd og Tore kom raskt i kontakt med det kommunale kriseteam.

– Det var til stor hjelp. Det ble samlet en gruppe på 10 - 12 personer som på ulikt vis var blitt rammet. Jeg husker hvordan vi først bare snakket og snakket om egne opplevelser. Etter hvert kom samtalen i gang, teamet skjønnte hva vi trengte for å bearbeide traumatiske opplevelser. Gruppesamtalene fikk mening. Først i juli

ble gruppen oppløst.

Gerd forteller hvordan hun og Tore reagerte forskjellig. – Tore skrev opplevelsene av seg, først 44 sider i et strekk. En måte å gjøre seg ferdig på, men vi vet det kan komme senreaksjoner.

Begge inviterte arbeidskolleger hjem etter hendelsen. De ville fortelle historien selv, og på den måten slippe alle spørsmålene. –

Det var Tore som fortalte, det var sterkt.

– Vi vet reaksjoner kan komme. Om et år, kanskje to eller tre. Men nå må vi gå stiene om igjen. Få takke alle som hjalp. Som reddet oss. Og minnes de tusener som ikke klarte seg. Det er derfor vi må tilbake, understreker Gerd.

gro.larsengjengangeren.no

SKYLD: – Vi sitter igjen med mange følelser etter tsunamien. Det er lett å tenke skyld også, vi overlevde mens barn døde. Men det var kanskje ikke vår tur?

HJELP: – Det kommunale kriseteamet skal ha stor takk. Teamet fikk oss til å åpne for følelsene, vi kunne snakke og snakke i timevis.

🕒 Publisert: 24.12
03:00

